

given, ere skete Fyldest, af Hensyn til en Egn, hvor man ikke har fremskaffet Tilskuddene saa hurtigt, som man forudsatte og med Rette krævede.

Endvidere vil jeg gerne overfor den højtærede Trafikminister udtale min Anerkendelse af, at han med saa stor Interesse følger det Arbejde, der gøres for den ny projekterede Jernbaneroute over Rødby til Femern. Det er min Overbevisning, at vi bør gøre, hvad der kan gøres, for Udviklingen og Forbedringen af den udenlandske Trafik. Naar man bor ved den nuværende Gedserroute og har Lejlighed til at iagttage den Trafik, der foregaar, maa man tilstaa, desværre siger jeg, at den Konkurrence, der er paaført os fra svensk Side, er ret generende, og jeg tror, at hvis den højtærede Trafikminister undersøgte Forholdene nærmere, vilde han komme til det samme bedrøvelige Resultat, at der ikke alene ikke er Fremgang i Trafikken paa den nuværende Gedserroute, men endogsaa er en betydelig Tilbagegang. Jeg ved ikke, hvad der her kan gøres med Hensyn til at skaffe forøgede Indtægter paa denne Route, men jeg tror, at vi under Hensyn til den Konkurrence, der truer fra svensk Side, bør have vor Opmærksomhed henvendt paa dette nye Projekt om en Forbindelse fra Rødby til Femern, og, som sagt, det glæder mig — jeg har ikke ment at burde undlade at sige det her —, at den nuværende højtærede Trafikminister trods de saa ofte omtalte daarlige finansielle Forhold dog følger denne Sag med Interesse.

Sluttelig har jeg en Henvendelse, som jeg formoder, jeg rettest bør adressere til den højtærede Indenrigsminister. Det er en Henvendelse, som jeg her fremkommer med efter Opfordring fra mange interesserede Mennesker. Som ærede Medlemmer ville vide, blev der i Samlingen 1908—09 vedtaget en Lov angaaende Ordningen af Den sjællandske Bondestands Sparekasses Forhold, og i denne Lov bestemtes det, at der skulde udnævnes 3 kongelige Kommissarier til at likvidere den gamle Sparekasse. De gamle Indskydere i Sparekassen fik 60 pCt. af deres samlede Tilgodehavende overført til den nye Afdeling. Men der er jo nu allerede gaaet over to Aar, og man har stadig intet hørt om, hvorledes det gaar med denne Likvidation, om den snart kan ventes tilendebragt, og det, der har vakt nogen Misstemning ude i Landet, hvor man er interesseret i hele dette Spørgsmaal, er ikke mindst den Kendsgerning, at en af de 3 Mænd, som sidde i Likvidations-

komiteen for Sparekassen, sidste Vinter blev indvalgt i Bestyrelsen for Københavns Privatbank. At dette har vakt Misstemning, ville ærede Medlemmer vel kunne forstaa, thi den samme Mand skulde jo som Medlem af Likvidationskomiteen — jeg sigter her til Konsul Hey — tage Bestemmelse om, hvorvidt der skulde anlægges Erstatningssag paa de sjællandske Bønders Vegne mod Privatbanken. Men naar denne Mand saa hurtigt har kunnet indvælges i selve Privatbankens Bestyrelse, ligger det nær at antage, at han alt længe har været Storaktionær i Banken, og det forekommer mig da noget mærkeligt, at han overhovedet har villet modtage et saadant Valg. Og jeg maa sige, det forekommer ikke alene mig mærkeligt, men Hundreder og atter Hundreder af de mange interesserede finde det yderst mærkeligt, at den samme Mand ikke alene har villet overtage denne Post, men finder det rigtig, skønt Privatbankens haandgangne Mand, fremdeles at likvidere for de sjællandske Bønder. Jeg beder den højtærede Indenrigsminister oplyse, om man snart kan vente en Afslutning af hele denne Likvidationshistorie. Jeg hørte forleden, at de Herrer, der føre de mere regnskabsmæssige Forretninger, ikke mere ere til Huse i Sparekassens gamle Ejendom — fordi Luften er daarlig der, have de angivet. Dette lyder noget mærkeligt. Efter at Ejendommen er ombygget, er den efter min Mening en ganske fortræffelig Ejendom. Og den nye Sparekasse gaar jo i øvrigt udmærket, hvad man kun har Grund til at glæde sig over, thi det var jo det, vi tilsigtede, da vi i sin Tid vedtog Loven om Sparekassens Forhold: at raade Bod paa en Kalamitet, at forhindre en Katastrofe. Men det ser jo noget løjerligt ud, at de Folk, der sidde og likvidere, pludselig ikke kunne bo mere i den gamle Ejendom, men flytte hen et andet Sted i Byen. Det bevirker, at man faar det Indtryk, at Likvidationen skal være meget længe endnu, og det kunde derfor have sin Interesse at faa oplyst, om der ikke snart kunde hidføres en Afslutning. Der er gaaet ca. 2½ Aar, siden Loven om Ordningen af Sparekassens Forhold traadte i Kraft, og jeg synes, at man allerede nu burde kunne være naaet til en Afslutning. Jeg har den Tillid til den højtærede Indenrigsminister, selv om vi ere politiske Modstandere, at han, hvis der er Mulighed derfor, vil yde sin Medvirken til, at denne Sag kan afsluttes. Jeg tror, at dette ikke alene vil være til Glæde for de mange interesserede, men ogsaa i det hele